

— Всичко носяха, казваше той. Като започнешъ отъ лъжица и паница, дадоха дори и копринени юргани, възглавници, дюшеци и др. И всичко носяха сами безъ принуждение.

Като вървахъ по улицата, чухъ, че нѣкой ме извика по фамилия. Азъ се пооглѣдахъ и видѣхъ въ единъ прозорецъ на ближната къща поручика отъ 1-а дружина С.

— Елате да се постоплите. Тукъ у мене е топло, ми каза той.

Разбира се, азъ побързахъ да се възползувамъ отъ приглашението, още повече, че краката ми положително бѣха скочанѣли отъ мразъ. Въ стаята на поручика, дѣйствително, се оказа твърдѣ топло. За такава топлина ний на Зелено Дърво не смѣяхме и да мислимъ. Освѣнъ това, гвардейския поручикъ си бѣше наредилъ стаята, макаръ и не богато, но твърдѣ удобно и съ вкусъ. Въ стаята имаше 2 кревата — едина желѣзенъ — походенъ, другия импровизиранъ — дървенъ. И двата бѣха покрити съ чисти бѣли покривки, съ по двѣ възглавници, бѣли като снѣгъ. Между двата кревата имаше маса. На масата имаше едно хубаво складно огледало и двѣ празни гранати, които служеха за свѣтилници. На стѣната закачалки и нѣколко картини и два плетени стола завършваха цѣлата мобилировка на стаята.

— Тукъ, тукъ заповѣдайте, ме срѣщна С. Съблечете се. Топло е. Сергей, ей сега ще донесе самоваря и ще приемъ чай. Е, е, та вий извънредно сте измръзнали, ми каза той, когато чу, че азъ фѣфляхъ нѣщо безъ да може той да ми разбере.

Дѣйствително, отъ студъ бѣха ми се сковали челюститѣ, вслѣдствие на което азъ не можахъ да говоря, а ржцѣтѣ и краката ми бѣха се сдървили. Но като испихъ два стакана чай съ конякъ, азъ съвсѣмъ дойдохъ въ себѣ си.

Поручикъ С. живѣеше въ Габрово почти отъ цѣлъ мѣсецъ насамъ, безъ да ходи често на позицията и за туй той ме затрупа съ цѣлъ купъ въпроси: какъ живѣемъ, не се ли чува нѣщо за настѣпление и м. д.